

δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξαναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «30 Χρόνια από τη Σύνταξη του 1975», καθώς και των Ελλήνων καθηγητών. Η Βουλή (Χει)

ν. Παιδείας

3

Ο κ. Κοσμίδης έχει το λόγο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα εκθέσω κάποιες σκέψεις, απευθυνόμενος ειδικότερα στο Προεδρείο που είναι υπεύθυνο για την οργάνωση των συζητήσεων στη Βουλή.

Δεν είμαι υποστηρικτής της άποψης της κυβερνώσας Βουλής. Υποστηρίζω, όμως, ότι κάθε διακριτή εξουσία πρέπει να ασκείται σύμφωνα με το θεσμικό της ρόλο. Έτσι όπως οι προτάσεις νόμου συζητούνται στο ελληνικό Κοινοβούλιο, η νομοθετική εξουσία στερείται μέρους του θεσμικού της ρόλου. Θεωρώ ότι οι προτάσεις νόμων που κατατίθενται από Βουλευτές, προσδίδουν ουσιαστικό και δημιουργικό ρόλο στη Βουλή και στους Βουλευτές. Έτσι, η Βουλή δεν εξαντλείται μόνο στην επεξεργασία και ψήφιση των νομοθετικών πρωτοβουλιών της Κυβέρνησης και μάλιστα συχνά χωρίς δυνατότητες επέμβασης στο περιεχόμενο των προτεινόμενων διατάξεων.

Με τις προτάσεις νόμων, η Βουλή αποκτά νομοθετική πρωτοβουλία η ίδια, όπως προσήκει στο ρόλο της και την εξουσία της. Έτσι, όμως, αποκτά ρόλο και η κοινωνία των πολιτών, η οποία διά των Βουλευτών μπορεί και προωθεί για συζήτηση σημαντικές της απόψεις και προτάσεις.

Βέβαια, αυτές οι προτάσεις νόμων πρέπει να μη στοχεύουν σε σημειολογία ή επικοινωνία, αλλά να είναι ουσιαστικές και επιδεχόμενες δημιουργική συζήτηση και ενδεχόμενη αποδοχή.

Οι διατάξεις του Κανονισμού της Βουλής είναι κοινές και για τα νομοσχέδια και για τις προτάσεις νόμων. Διαβάζω δύο διατάξεις, μία του Συντάγματος, άρθρο 73, παράγραφος 3 και μία του Κανονισμού της Βουλής, άρθρο 85, παράγραφος 6, που διαφοροποιούν αυτήν τη διαπίστωση. Καμία πρόταση νόμου ή τροπολογία ή προσθήκη δεν εισάγεται για συζήτηση, αν προέρχεται από τη Βουλή, εφόσον συνεπάγεται σε βάρος του δημοσίου και άλλων αναφερόμενων φορέων δαπάνες ή ελάττωση εσόδων ή της περιουσίας τους, για να δοθεί μισθός ή σύνταξη ή γενικά για να υπάρξει όφελος για κάποιο πρόσωπο. Ο Κανονισμός της Βουλής λέει ότι κάθε πρόταση νόμου διαβιβάζεται στους αρμόδιους Υπουργούς, που έχουν υποχρέωση να απαντούν αν αυτή υπάγεται ή όχι στους περιορισμούς του άρθρου 73, παράγραφος 3 του Συντάγματος, όπως προανέφερα.

Από το συνδυασμό αυτών των διατάξεων προκύπτει αβίαστα ότι οι προτάσεις νόμων πρέπει να συζητούνται, όπως όλα τα νομοσχέδια, εκτός εάν πρόκειται περί πρότασης υπαγόμενης στις διατάξεις του άρθρου 73, παράγραφος 3 του Συντάγματος, κατά την κρίση του αρμοδίου Υπουργού. Κακώς. Κατά την άποψή μου, θα έπρεπε το Σώμα να αποφαινεται επί αυτού.

Αναρωτιέμαι, κύριε Υπουργέ: Θεωρείτε ότι οι περιεχόμενες στη συζητούμενη πρόταση νόμου διατάξεις προκαλούν -και μάλιστα όλες- δαπάνες ή ελάττωση εσόδων και μάλιστα για να δοθεί μισθός ή σύνταξη σε κάποιον; Ας μου απαντήσετε, μία προς μία, ποια διάταξη υπάγεται στους περιορισμούς του άρθρου 73, παράγραφος 3 του Συντάγματος. Εάν δεν ισχύουν οι όροι του άρθρου αυτού, τότε η πρόταση νόμου εν όλω ή εν μέρει πρέπει να συζητηθεί και να τεθεί σε ψηφοφορία, διότι το ζητούμενο τελικά είναι η ψηφοφορία. Και μη μου πείτε ότι υπάρχει πάγια πρακτική οι προτάσεις νόμων να συζητούνται κατ' οικονομίαν χωρίς να τίθενται σε ψηφοφορία. Ναι, αυτό ισχύει, αν μία πρόταση υπάγεται στον περιορισμό του άρθρου 73, παράγραφος 3 του Συντάγματος. Τότε μόνο η πρόταση νόμου πρέπει να συζητείται κατ' ανοχήν, κατ' οικονομίαν. Θυμίζω ότι στο παρελθόν αρκετές προτάσεις νόμων -και μάλιστα της τότε αντιπολίτευσης- έχουν γίνει νόμοι του κράτους. Πείτε μου, πώς έγινε δεκτή η τροπολογία Βουλευτών -μεταξύ των οποίων και ο ομιλών- για την αποτέφρωση των νεκρών; Γιατί δεν μπορεί να τεθεί σε ψηφοφορία διάταξη, παραδείγματος χάρη, για την

κατάργηση του όρκου; Βέβαια, γνωρίζετε όλοι πάρα πολύ καλά ότι η διαδικασία ψήφισης νομοσχεδίων και προτάσεων νόμων ανήκει στα interna corporis της Βουλής και δεν ελέγχεται από κανένα δικαιοδοτικό όργανο.

Επί της ουσίας, πριν από αρκετά χρόνια η κόρη μου, ιατρός και ο γαμπρός μου, επίσης ιατρός, παρουσίασαν στην Ιατρική Σχολή Αθηνών τις διδακτορικές τους διατριβές. Ευρισκόμενοι και οι δύο στην Αμερική για μετεκπαίδευση, απόκτηση ειδικότητας και εργασία εκεί, θέλησαν να πάρουν μία βεβαίωση ότι πέρασαν επιτυχώς την εξέταση τους κατά την παρουσίαση του διδακτορικού τους. Δεν μπόρεσα να προμηθευτώ αυτήν τη βεβαίωση, διότι μου είπαν ότι τα παιδιά πρέπει να ορκιστούν, εφόσον πήραν το διδακτορικό, ανεξάρτητα που είχαν ορκιστεί όταν πήραν το πτυχίο στον Ιπποκράτειο Όρκο. Και επειδή δεν συνέπιπταν οι προγραμματισμένες μαζικές ορκωμοσίες με τις άδειες που έπαιρναν τα παιδιά από την Αμερική, πέρασαν τρία-τέσσερα χρόνια μέχρι να ορκιστούν και να μπορέσουν να πάρουν αυτήν τη βεβαίωση για το ότι παρουσίασαν επιτυχώς τη διδακτορική τους διατριβή. Γιατί το λέω αυτό; Το λέω, διότι είναι απίστευτο και άγνωστο, βεβαίως, το εύρος των περιπτώσεων, όπου είναι υποχρεωτικά κάποια πράγματα που -κατ' εμέ- είναι αδιανόητα.

Επί της ουσίας των προτάσεων νόμων, δηλώνω ότι συμφωνώ με πολλές, με τις περισσότερες από τις προτεινόμενες διατάξεις των προτάσεων νόμων. Προσωπικά δεν αντιλαμβάνομαι γιατί η κατάργηση, παραδείγματος χάρη, του όρκου χρειάζεται μεγάλη διαβούλευση ή απάντηση στο μείζον ζήτημα του χωρισμού Εκκλησίας και Κράτους. Τότε γιατί προχωρήσαμε στην ψήφιση διάταξης για την αποτέφρωση των νεκρών και δεν περιμέναμε την απάντηση στο μείζον θέμα του χωρισμού Εκκλησίας και Κράτους; Εξάλλου, πιστεύω ότι η αυτονόητη επίλυση επί μέρους μικρότερων ζητημάτων αμβλύνει και το μέγεθος του ζητήματος του χωρισμού Εκκλησίας και Κράτους.

Κλείνω με δυο λόγια για το χωρισμό. Εγώ πιστεύω ότι ο χωρισμός θα είναι λυτρωτικός για την Εκκλησία. Θα ασχοληθεί με το πνευματικό της έργο μακριά από τα κοσμικά, μακριά από τη διοίκηση, μακριά από τον πειρασμό της επικοινωνίας. Ένας ιερωμένος θα έπρεπε να αρνείται να δημοσκοπείται η δημοφιλία του. Αλλιώς υπακούει όχι στο Θεό του, αλλά στις υποδείξεις των δεικτών των δημοσκοπήσεων. Και λυπούμαι για τη σκόπιμη προσπάθεια, ανάλογα με τις απόψεις για το χωρισμό Εκκλησίας-Κράτους, να επιχειρείται ο χωρισμός των πολιτών σε χριστιανούς και αντίχριστους. Αρνούμαι το δικαίωμα σε οποιονδήποτε να με κατατάσσει ή εδώ ή εκεί. Πιστεύω ότι και όπως πιστεύω και δεν δίνω λογαριασμό σε κανένα.

Όταν ένας πολίτης συχνά στη ζωή του λέει: «Θεέ μου, βοήθα» -και όλοι πιστεύω σε πολλές στιγμές το κάνουμε αυτό- δεν σημαίνει ότι οφείλει να αποδέχεται τα δόγματα μιας θρησκείας άκριτα και χωρίς έρευνα και να προσχωρεί σε σχετικές διοικητικής φύσεως εξαρτήσεις.

Καλώ λοιπόν, κλείνοντας, τους Βουλευτές όλων των κομμάτων σε όποια σημεία των προτάσεων νόμων συμφωνούν ή και σε άλλα επί μέρους ζητήματα, να καταθέσουμε από κοινού τροπολογίες - όπως έγινε και με την αποτέφρωση των νεκρών- και παρακαλώ και η Κυβέρνηση να τα δεχθεί ανεξάρτητα με την άποψη που έχει η ηγεσία της Εκκλησίας γι' αυτά.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Κοσμίδη που κινήθηκε στο χρονικό όριο που έπρεπε.

Ο κ. Δραγασάκης έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, απ' ό,τι είδα, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος εξέδωσε ένα φυλλάδιο ως απάντηση -υποτίθεται- στην πρόταση νόμου που συζητάμε. Το φυλλάδιο έχει τον τίτλο: «Προς τον λαό. Ενημέρωση για τις αληθινές επιδιώξεις της προτάσεως για χωρισμό Εκκλησίας και Κράτους». Πληροφορήθηκα ότι διανεμήθηκε και μέσα στις εκκλησίες.

Διαβάζω ένα απόσπασμα: Κάποιοι νομίζουν -και κυρίως αυτοί που βρίσκονται πίσω απ' αυτούς- ότι τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή μετά τον πρόσφατο, γενικευμένο και βάνυσο διασυρμό